

AH BE ALEXANDER

Az bilinen bir hastalıkla mücadelenin
duygusal ve yakıcı öyküsü

-
Anı
-

HAKAN
KONAKÇI

Ah Be Alexander

AH BE ALEXANDER

Yazan: Hakan Konakçı

Editör: Neclâ Ferođlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2020 / ISBN 978-605-09-7054-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ah Be Alexander

Hakan Konakçı

İçindekiler

Ekim 2015	11
Haziran 2016	61
Temmuz 2016.....	75
Ocak 2012 / Her şeyin başladığı gün.....	99
Mayıs 2015.....	125
Mart 2019	133
Ocak 2020	143
Alexander hakkında.....	147

Yarın göç var, heyben dolu mu, azığın var mı dostum?
Bir tek anını dahi yönetemediğin bu gariplik hapisanesinde
yolculuk hangi yöne, son duraktan haberin var mı?
Hangi halde bu yolculuğa çıkacaksın; güneş kremin ya da
kar botların hazır mı?

Ekim 2015

Eski bir yağ tenekesinin içinde yanan odunlar gibiyim; ya-nıyorum usul usul, içten içe. Beni saran, yanan ateşi hapse-den tenekenin sıcaklığı mı, yoksa içindeki odun muyum hız-lanarak yanan? Peki bu üşüme neden? Tüm vücudumu, ben-liğimi sarsan üşüme?.. Adlandıramıyorum, yanarken üşü-mek, aynı hız ve doğrultuda. Bu karanlık neden? Zifir, zehir karanlık... Hayır, lütfen, korkuyorum; korkuyorum, karanlı-ğın dibine doğru inerken deli gibi korkuyorum. Deliler kor-kar mı? Bilen var mı, deliler korkar mı? Bir ağaç dalı incecik, zayıf, kırılmaya yüz tutmuş, sarıl tut onu, hadi tut, çakılma-dan karanlığın göbeğine, tut.

“Baba, ba-baaa, babaaaaa, canım yanıyor, elimi sıkma.”

Ah emanetim, oğlum...

“Özür dilerim, çok acıdı mı canın?”

“Biraz ama önemi yok. Anne yemek yesek mi?”

Ah emanetim, oğlum, gözlerimi gözlerinle buluşturmaktan korkuyorum, kokunu duyamamaktan korkuyorum, kara gözlerinde yanan ateşin sönmesinden korkuyorum, seni ko-ruyamamaktan korkuyorum. Eminim ki baban canın ne is-terse ısmarlayacaktır sana. O zaman yemeğe haydi.

Buradasın, biliyorum ama ben senin gözlerine dokunmak

istemiyorum. Aynı karanlıkta, belki de daha kötüsünde olmandan çekiniyorum; dizlerimin bağının çözülüp beni yerle yeksan etmesinden korkuyorum.

Ruhumu sıkıştırarak kısıpaca alan bu karanlığı tanımıyorum; korkuyor ve ağlamak istiyorum.

Eee bizi nereye götürüyorsun hayatım?

Ne kadar canlı. Kaldır başını bak ona, ne de olsa yaşanacak acıların diğer yarısı da onun, hadi bak. Bu gözler de yandığı o ilk gün gibi ışı ışı, mutluluk dolu.

Kaybolup perişan olacağıma inandığım ne varsa geri çekildiler ruhumdan. Anladım ki havaya, suya, toprağına nüfuz etmiş, kökleriyle kopmamacasına etrafımızı sarmışsın.

“Ey yüce Rabbimiz, benliğimi saran tüm korkularımdan merhametine sığınıyorum. Şüphesiz sen merhametlilerin en merhametlisi, en üstünüsün. Hz. Musa'nın annesinin gönlüne verdiği ferahlığı bizim de gönlümüze nasip eyle.”

İnsan hayatında belli anlar vardır hani, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır bilirsin. İşte o ekim sabahı, bizim hayatımızın kırılma noktası olmuştu.

Çocuk iniltilerinin hiç dinmediğı, anne babaların telaş ve endişeyle doktor odalarının önünde acı ve ıstırap içinde sıranın kendilerine gelmesini beklediğı bu hastane koridorunda hiç tanımadığımız insanlarla benzer sancıyı başka başka hallerde, aynı zaman aralığında birlikte yaşıyorduk. Hepimizin gözlerinde umut ile umutsuzluk, korku ile endişe yer değıştirerek dolaşıp duruyordu.

Hastaneler insanoğlunun dile vurulmamış, yazıya dökülmemiş, isteyerek bir arada olmadıkları, mecburiyetten kadar ortaklığı yaptıkları mekânlar olmuşlardı hep; acının ortak yaşandığı mekânlar.

Sonunda ismimizi seslenen görevlinin duygudan yoksun

sesiyle hareketlenip doktorumuzun odasına girdik. Kısa ön konuşmalardan sonra merak ve endişe duygularımız üst seviyeye çıkmıştı.

Önceki raporlarımızla beraber (2012) yeni MR sonuç raporumuzu da masasının üstüne açan doktorumuz tüm dikkatiyle okuyor, bazen bir önceki rapora geri dönüp notlar alıyor, sonra diğerlerini tekrar tekrar okuyordu; biz yokmuşuz gibi sakin ve huzurlu görünüyordu.

Yaydığı enerji bizim de heyecanımızı almış olacak ki, biz de sakinleşmiştik. Arada oğlumuzu bakıp gülümsüyorduk.

Doktor tüm raporları itinayla toparlayıp ilk hallerine getirdi ve ardından sordu:

“Biriniz kalabilir mi acaba?”

Eşim ok gibi ayağa fırladı, “Bu ağır yükü önce sen al” dercesine ve gözlerimiz kavuşmadan oğlumla dışarı çıktı.

“MR raporunuza göre oğlunuza musallat olan, dünyada ender rastlanan, Alexander adı verilen bir hastalık tipi ve üç şekilde görülmektedir: çocuklukta, ergenlikte ve yetişkinlikte.

Ben literatürde bir araştırma yapacağım. Bu arada siz de metabolik hastalıklar bölümünden ... doktor için bir randevu alın; raporlarınızı kendisine iletacağım. Ayrıca takip ettiğimiz kadarıyla çocuğun bugünkü durumu sorunlu görünmüyor. Acil bir şey olursa vakit geçirmeden hastanemize gelin ve çocuğu koruyun.”

Ne demek koruyun!

N – A – S – I – L ??

Oğlum tüm iştahıyla önündeki kebabları silip süpürmüş, AVM'nin yemek katındaki oyuncak mağazasına gitmişti. Aldığım bilgileri sevdiğime anlatmak için hamle yaptığımda, “Sus” dedi, “biliyorum kötü ama şimdi değil, bırak bu anı bu mutlulukla yaşayalım.”

Gündüz tüm heybeti ve görkemiyle sahneden çekilmeye, yerini en küçük aydınlık alanları yutarak gelen gece almaya başlamıştı.

“Bize gelmez, dokunmaz” sandığımız, bizim için de bu sahnede perdelerini açmıştı.

Aldığım bilgi ciğerlerimi parçalayıp tam da zihnimin orta yerine çöreklenmişti.

Alexander nedir? Nasıldır? İnternet aç, araştır, çabuk.

Geçen vakit içinde oğlumuz uyumuş, eşim hiç konuşmadan yatak odamıza çekilmişti. Bilgisayarı açtım ancak yatsı ezanının okunduğunu duyunca, bilgisayarın başından ayrılarak aptes alıp namaza hazırlanmaya gittim. Karmakarışık duygularla ve gelgitlerle namazımı bitirdim, dualarımı sıraladım, sıraladım:

“Yüce Rabbimiz, şüphesiz sen kalplerin içini de bilirsin dışını da...”

Eşimi merak etmiştim, onu görmeliydim. Yatak odasının önüne geldiğimde, kapının kapalı olduğunu gördüm; içeriden sevgili yârimin sessiz iç çekişlerle gözyaşlarının seliyle boğuştuğunu duydum, anladım; mahremiyetini bozmamak için üzümlere geri çekildim.

Salonda üçlü koltuğa uzanarak korkularımı üstüme çekip uyumaya çalıştım. Uyudum mu? Öldüm mü? Bilmiyorum.

Dehşetle gözlerimi açtım, panik halindeydim ve karanlığın içinde her yer sessiz, derin uykudaydı. Uzandığım yerden kalkmadan gözlerimi tavana diktim: biz ne yaşadık, doktor ne anlattı, ne olacak şimdi?.. Düşündükçe karnıma ağrılar girdi, canım sıkıldı, gözyaşlarıma engel olamadım.

Sonra en uzak camiden sabah ezanı okunmaya başlandı, ardından giderek çoğalan, netleşen, yakınlaşan sabah ezan-

ları. Uzandığım yerden doğrularak ezan seslerini saygı ve huşu içinde dinleyip sakinleştim. Namazın davetçisi ezan doğudan başlayarak hızla geldiği gibi son sürat ve kesilmeden, aksamadan batıya doğru yoluna devam etti.

Aptes almak için banyoya geçtiğimde eşimin çoktan uyanıp aptes aldığını gördüm, kıyısında sessizce bekledim. Sabah namazını, yan yana serdiğimiz seccadelerin üstünde birlikte eda ettik. Dualarımızı, isteklerimizi, yüreklerimize hücum eden korkuyu yüceler yücesi Rabbimize anlattık, yardım istedik.

Eşim dizlerimin üstüne başını koydu; kalkma, konuşma, en azından şimdilik, der gibi öylece durdu. Birlikte, kible yönüne bakıp kalplerimizde boy veren fırtınanın geçmesini bekledik.

Hiç konuşmadan sabah kahvaltısını hazırladık, sofraya oturduk ancak boğazımızdan bir lokma geçmeden kalktık.

Eşim yeniden, “Bana biraz izin ver, ben hazır olunca her şeyi konuşuruz ancak bugün değil” dedi.

Sessiz çalınan ve sessiz dinlenen, ikimizden başka kimse- nin duymayacağı müziğin eşliğinde işe gitmek için evden çıktım, İstanbul’un bitmek bilmez sabah trafik cehenneminin ortasında eşimin söylediklerini tartıp anlamaya çalışıyordum.

Ah be Alexander, nereden çıktın şimdi! Tam olarak nesin!

Ayakta kalmalı, kendimi hızlıca toparlamalıyım; araştırmalı, kapıları zorlamalı, bilgi sahiplerine ulaşmalıyım.

Yüceler yücesi sahibimiz, bizi yardımsız, biçare, tek başımıza bırakma; katından bizler adına indirteceğin her türlü hayrına muhtacız, yardım et lütfen.

İlk müşteri ziyaretlerimi bitirmiş, öğle yemeği arası vermiş, okunan öğle namazını kılmak için mescide gitmiştim.

Gözyaşlarımın eşliğinde namazımı bitirmiş, dualarımı yapıyordum. Cep telefonum ısrarla çalıyor, açmamak, dualarımı bitirmek için çaba sarf ediyordum ama nafiye, hayat devam ediyordu. İşyerimden gelen telefona cevap vermeliydim.

“Alo, efendim Tuba.”

Tuba, sesimin tonundan olsa gerek, birkaç saniye ses vermedi, sonra;

“Sen iyi misin? Neyin var? Sesin çok kötü geliyor” dedi. Bir anlık tereddüitten sonra ağlamaya, yıılmaya, boğulmaya başladım, böylece ilk depremimi en şiddetli haliyle bu iş arkadaşşıma yansıttım.

Tuba Ay, işyerinde hemen herkesin sevdiği bir arkadaşımıydı.

Ah Tuba, sevgili Tuba şefkatiyle beni toparlamaya çalıştı, dünyanın gerçekliğini birbiri ardına sıraladı; çözümler, görüşülebilecek doktor isimleri önerdi ve sabah şirkette buluşmayı kararlaştırdık.

Evet, ailemin geçimini sağlamak, bu krizden acil olarak çıkmak zorundaydım. İşime daha çok sarılıp aileme daha da çok sahip çıkmalıydım. Bununla mücadele edebilmek için daha sağlıklı ve sakin olabilmeliydim.

Ama nasıl olacaktı bu, bilmiyordum.

Yüceler yücesi sahibimiz şöyle buyurmuş:

De ki: sizin duanız olmasa Rabbiniz size ne diye değer versin.

(Furkan suresi, 25:77)

Sahibim dualarıma anında karşılık verip ayılmam, kendime gelmem için Tuba’yı sebep kılmıştı. Böyle olduğuna inanmıştım.

Yürünecek zorlu, çetin bir yol vardı önümüzde. Sabır zırhına bürünüp, dua kalkarıyla yola revan olmalıydık.

Öğleden sonra bu düşünceler ve Tuba’dan gelen moralle müşteri ziyaretlerimi aksatmadan tamamlayıp İstanbul’da yaşayanlar için sabahı ayrı, öğleni ayrı, akşamı apayrı bir dert olan sabır ve sabırsızlığın hüküm sürdüğü trafik belasının içinde yol almaya çalışıyor, eşimin, “Hazırım, hadi an-

lat” dediği anda, ona yapacağım konuşmayı, doktorun anlattıklarını zihnimde evirip çeviriyordum. Yüreğime kök salmaya başlamış korkuyu eşime yansıtmadan nasıl yapacaktım bu konuşmayı, düşünürken bile korkuyordum. En yapıcı, en olgun konuşmam olmalıydı ancak ciğerimi dağılayan acıları nasıl saklayacaktım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aktı, burnum tıkanı. Ama evime gelmiştim, kapıdaydım. Kendi kendime usulca konuştum.

“Sakin ve sevimli ol, bas o zile. Sakin, şşşt sakin.”

Kapı açıldı işte, o gözlere nasıl bakacağım!

“Hoş geldin canım.”

“Hoş geldin baba.”

“Hoş buldum.”

Enfes bir masa, birçok meze çeşidi, salata, köfte ve kızarmış patates kokusu...

O an hazırladığım konuşma beni terk etti gitti.

Çiftçilerin tarlalarını ektikten sonra bekledikleri kaliteli ve iyi mahsulün umudu, o anda eşim tarafından benim yürek tarlama atılmıştı; ilk umut ve mücadele tohumları, keyifli ve mutlu akşam yemeğine dönüşmüştü.

Yemek sonrası sofrayı beraber topladıktan sonra balkona sigara içmeye çıktım. Aklıma, Nâzım Hikmet’in “Kadınlarımız” şiiri geldi.

Ve kadınlar

Bizim kadınlarımız

...

Anamız avradımız yârimiz

“Ne haber?”

“İyi, daha iyi.”

“Bana da bir sigara versene.”

“Ama sen sigara içmezsin.”

**Son derece sıcak ve samimi
duygularla anlatılmış,
beklenmedik sorunlarla
baş eden ailelere güç verecek,
gerçek bir hikâye.**

Ođlu, henüz tedavisi bulunamamış az rastlanan Alexander hastalığıyla boğuşurken her bilgi kırıntısından medet uman, her olumsuz cümlede yıkılıp enkaz altında kalan, önünü göremeyen bir babanın yaşadığı duygusal gelgitler, içinde kopan fırtınalar...

Köşebaşlarını tutan arsız karamsarlık bazen iyimserliği bastırrsa bile her zaman galip gelen umut oluyor... Her daim heybemizde bizi diri tutan umut!

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 24

ISBN 978-605-09-7054-8

ISBN 978-605-09-7054-8

9 786050 970548

Doğan
Kitap